

„Családunk úgy lett cserépfalvi, hogy még az 1700-as években az ősünk, Deutsch Ferenc, majd nagyapám, Deutsch Fábrián ott született, én 1900-ban, Laci öcsém 1903-ban, Miklós öcsém pedig 1905-ben. Nekem nagyon sokat jelentett a falu, valahogy hamarabb ráirányította szememet az életre, a természetre. [...] Egészen más olvasni a vidéki életről, mint ott élni. Várjuk: jön az eső, nem jön az eső? A természettel összeforrtam. A teljes életet ismertem meg. Ott találkoztam az állatokkal, méhekkel, madarakkal. Esténként, mikor lobogtak messziről a tüzek, a fények... ott voltak a mézégetők, a szénégetők. A cserépfalvi emlékek, ha nem is konkrétan, de bennem élnek. [...] A fivéreim Amerikában élnek, az egyik orvos, a másik mérnök. Ha együtt vagyunk, sokszor szó esik közöttünk Cserépfaluról. A nagybátyámról, Deutsch Adolfról, aki zsidó ember létére adakozott a református templom építkezéséhez, s ő mondta a templomavató beszédet is. Mert hogy igen szép beszéde, meg járása volt. Úgy is hívták: »Szépen ballag«-Deutschnak.”

(Cserépfalvi Imre, *Matyóföld*, 1981. 1. sz.)

„Otthon, Cserépfalván, a szülői házban is voltak könyvek. Cserépfalvi Imre pontosan emlékszik rá: Petőfi-kötet nem hiányozhatott, hiszen a család 48-as érzelmű volt, a nagypapa Bem seregében harcolt. Azon kívül Jókai és Mikszáth könyvsorozatai álltak a polcokon, no meg néhány olyan könyv, amelyet a lerázhatatlan ügynökök »sóztak« a családra.”

(Várkonyi Endre, *Olvasó Nép*, 1986. 4. sz.)